د ښاپیرۍ ورغوی

د شعرونو دریمه مجموعه

پیر محمد کاروان

www.sikaraam.com

د کتاب پېژندنه:
د کتاب نوم   د ښاپېرۍ ورغوی
وېناوال   پیر محمد کاروان
خپرندوی   دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه   تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمېر   ۱۰۰۰ ټوکه
د پښتۍ انځور   استاد محمد حسن پاوند
د عنوان لیک   استاد قمرالدین چشتي
کمپوز او ډیزاین   محمد ابراهیم امیري

يادونه

له ډېر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته يې کتابي بڼه ورکړه.

د انټرنيټ په مخ اوډ نګی : سمسور حبيبي

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تېر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شېبې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبرېښي. همدا اوس هم د او سنیو شېبو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تېر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شېبې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و . د ښا پیریانو کیسې مې دومره رېښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې څپلې به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځي.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږي او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنی چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډېر شاعرانه کیښتونه را ښښلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښیږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو . کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلو ورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اوازویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته . ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبری نه وم ، کنه کنه ډېر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډېره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نری نری باران وریدلی و . زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو . د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و . غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډېر دینداره او امانتداره سړی دی. ډېر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پا څیده . کله کله به یې زه هم له ځان سره پا څولم. دنیمې شپې

چوپتیا او د ستورو ځلا به را باندې ډېره ښه لګېده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستوری به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلا ده. بل ستوری به د سپین غټ ستوري نه لږ وړوکی او سوربخون رنګ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی. دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غېږې ورکوي او که چا غېږ په غېږ یو ځای سره ولیدل. چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي. ما به هم په زړه کې ویل چې ښه که غېږ په غېږ یې وویینم. نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښېده. په دې سوچونو کې به خوب وړی وم.پلار به مې د شاتو له مچیو سره ډېره مینه لرله. کله به چې ژمی تیر شو. زموږ کډې به د غرونو بانډو ته تلې . زموږ غرونه د ځېړیو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځیني د ښنترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ ځارلې. د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله اوبه به یې په خوله کې اخیستې او د ځېړیو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ. بیا به د ځېړیو په ځنګل کې پسې ګرځیدو. کله نا کله به مو ځېړیو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچیو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غېږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځینې به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلای. پلار به مې د ځېړۍ لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچیو په ټوپکي کې به یې ګوتې وهلې یوې نیمې به پر ګوتو او لاسونو و چیچه ، خو د پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده. کله به یې چې پر مخ او یا د سترګو سره نژدې وچیچه. نو ماته به یې ویل چې دا لشې یې را وباسه. ما به لشې ترې را وویستې. کله به چې زه د شاتو مچیو وچیچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچیو په مینځ کې یوه اوږده زرینه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په ګوتو کې ونیسه دا ملېکه ده او چیچل نه کوي. ما به ملېکه ورو په ګوتو کې ونیوه . څومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوږ شو . پلار به مې د واسکټ له جیبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملېکې وزرونه به یې یرې کړل. بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچیو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنی کول او ډلې ډلې به د کندو ګیډې ته ورننوتې. په یوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به یې وتاړه. د مچۍ له کورنه به یې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به یې کړم. یوه شیبه وروسته به شاتو تږی کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو دیګۍ ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچیو له لشو نه پړسیدلی و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ ګلان په ځانګو کې راوړي. دننه په صندوق یا کندو کې یې پانې پانې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تیریږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدلیږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې موږ یې ټمبکې بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر مازدیګره مچیو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په ځانګونو کې مچۍ ډېرې ښکلې

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښي و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي ؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.
کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په څپيړه ووهله. د شاتو دمچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې . ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملښکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل ، کاشکې زه د شاتو ملښکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.
پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلې دي. په کوم کور کې چې بې ديني او بې اتفاقي راشي اويا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي ، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود . د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅيښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو . دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې ؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوی و . خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې . پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملښکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شې په دې کور کې به دوې نورې ملښکې هم پيدا شې او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي . نوې را پيدا شوې ملښکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملښکې چينجی زخمي نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوې خاوره لمده کړه . لمدې خاورې خوږ بوی وکړ . پر ما د شاتو بوی او د لمدې ختې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.
يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکې له سورې ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شې خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.
مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی وښوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملښکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملښکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ما ته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملښکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملښکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله . بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

www.sikaraam.com

واچولې. د مچيو ډک لوښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. ځو تختې شات يې هم ورته کېښودل. چې ځو دوي خپل شات جوړوي. په دې شاتو به ځو شپې ور تيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو ځو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوځې کړې، نو دا درېيمه ملېکه له کومه را پيدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وويل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړيدای شي. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تيرې . هماغې اولنۍ ټومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل . ماته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو ، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرګ د يوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړي. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې ؟ پلار مې مسکی شو . ويې ويل چې ته ځومره ډيرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو خو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملګري کړي دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کيږي . ددې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي .زما د پوښتنې ځواب وشو . اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ماته ځان ډير غټ برېښيده.ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملګری شوی و . زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم.په يېلو پښو په تکه شنه کرونده ور ګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او يېلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو . دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولګيد . ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرينه او وريښمينه ملېکه مې په ورغوي ګرځيده. وزرونه يې هم جوړ وو.خو خدای زده چې ولې نه الوته.زما ډير زړه پرې وخوږيده.ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله . کور ته په خوشحالۍ راستون شوم.بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې يوړه ؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای،بيا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لويه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی.ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه يې مړه وي او يا يې ملېکه نه وي ، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګيرم ، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرينه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرينې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپيرۍ راته ويلي دي چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيرۍ کټ کټ

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پيدا شي چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپيرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپيرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرينه ملېکه په لاس راشي او د سندرو يوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړي.

په مـيـنـه

کـــاروان

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غړنو شیبو

سترېه ستومانه او ښبنه ملګریه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ء دې ؤشپونګې شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستورې کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شيشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې يې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه يو څويې مسلمانې خوکړه

خير دی يو څو به ملکې شي درته

ځينې يې وينځې غلامانې خو کړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی يې ډير

له خيالي لاس دې د شعر کب ښوييږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوييږي

* * *

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وينم

دناصر باغ په هديره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې يې

دزړه دداغ په هديره کې ګرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی يې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې دسرواوښکو شبنم کتلي

* * *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپين باز لوړې ژورې ګورې

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

www.sikaraam.com

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شیبې

د قمري غوږ کې کوکو کووایه

چې راپه یادې شي ما شومې شیبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپینو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شین ځنګل مې وګڼې اوس

سره له ستوروېم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت یم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پیر د سپینو ستوروها ر پروت یم

* * *

پر سر د هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستا د سره اوښ کپرۍ ښخه ده

www.sikaraam.com

پر مخ يې لاس د ښترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيرې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

* * *

شډل بازان لکه ستينګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

د برګ وزرو غرنو کوترو

پئتې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته وا قيام دی شهيدانو کړی

بيالو غرڼ دي د ګو ګړ ګلونه

* * *

ما شوم شپونکی څه په هنرور خيژي

ترېنه راوړي ګېډۍ ګېډۍ په مينه

پرو چو شونډويې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مينه

* * *

لمدې څېرې ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا بريد مې څوک ټاکلی نه شي

بس يو ښايست يم بې نقشې بې نقشې

* * *

هغه د شنې غونډۍ نښتر دې په ياد ؟

چې يې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې يې پروکې سور ځونډي ښخ ؤ

* * *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې ورېمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بيا خو د شنو بنګړيو شرنګ خوروي

* * *

د شپې پردې څانګه بلبله کيني

چې سرودونه دزبوریې په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته‌وا اسرارد کوه طوریې په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چیغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وایي

ټول کاینات ورته ټالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وایي

* * *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څومره غواړې دومره مینه درکړم

مسرې یې سېل د طاووسانو واخله

چې سپین غزل ته دې شنه وینه درکړم

* * *

که حماسه که دې جلال وي په کار

دبرګې پړانګ لیونې سترګې لرم

اود جمال دنازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

* * *

www.sikaraam.com

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دخپو بوی به دد لبرو هېر کړي

منم دخیال تیشه به و غور ځوي

دغه بتان به د ډبرو هېرکړي

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس د سندرو دکیږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګايې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزیرې درښیم

چې د شاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړي کې شته

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزر ولګيږي

درته سکې د ښکلا توس اخيستې

تا په به ستاد هنرو لګيږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې رانه ستوري ګرځط

دوی پرزرين مازيګر لوړه کړې

چې ټول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

ليک مې درو ليږه درو به رسي

هو دالهام ديوې کوترې په لاس

بازان يې نه لوټي ځواب يې راکړه

دشنه باګرام ديوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهير ياران په مينه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

منم بهير به شي د شمعو بهير

له شهيدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهير

د صوفيانه نظام جنډې به واخلي

چې يې منصور ؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډير دي

يو ځلې بيا وايم چې بيا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پريوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې يم که ياد به دې يم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، يې ماشوم شې لولکۍ رانيسې

دګل پر غوږ ګوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وايه

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړاوښتی

د بېلتانه له زېړې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پېښور، ناصر باغ نوی کمپ ۲ /۷ / ۱۹۹۸

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړ شو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بار دستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړو دلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شا به یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږلیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د میني اوښکې واوړو

چې یې لمر پر تېرد څو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر څاڅکي څا څکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سر کې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر د ټپې واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

دطاووس ښکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

www.sikaraam.com

ته به داسې رانه پوښتې

راته وایه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وایم

چې ژوندلو یه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګڼدازغولودی

چاته خوږ لکه لومړی بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی

شوې یې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره یې که نه یې

زه او ته دواړه شپانه یو

تورې سپينې رمې پیایو

د شیبو او د ګړیو

راځه پټ شو په شړیو

راځه څلمو پر لیمڅیو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

یر دې ږدمه پر بنګړیو

*   *   *

ګوره دا دې هم هېرنه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پاڼې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زاڼې غوندې رپې

مه ډاریږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوند له ډیرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

هغه وا ښکې سمو مه

چې په ميو يې طاووس غوندې رنګينې

زما او ستا دژوند شيبې شې

* * *

د شپو ورځو پرېرګۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلېچ کې

راته ښکاري چې ناست بو دی

يا کيدای شي ورېي پړانګ جوړ کړی څودی

ته به غشې راکوې زه به يې بولم

که مې وويستو د مه به کوم غيږۍ کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نر لورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندي باندې يې ولم

شيبه پس به ګورې غېږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې يې خرپ دې تندې واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

www.sikaraam.com

چې په ټنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیایو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

چې راښکلي پکې ناست دي

په زرګونو تېره غشي

په يوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ويرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچۍ ګوتې

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دوريښمو ترې نه جوړ کړم

ترويښمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمٌ کې يې رنګ کړه

سپين ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

درانه اخوالړوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ یم

په هر څاڅکي د باران کې

زهر جنې ورنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډیو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

یمع ستا ددیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته یې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپاڼوورګوزاره

په ګډا ګډا یې یوورې

چا ویل چې زما طبعه

بس روانې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښاپیرۍ د خوب وزرې

www.sikaraam.com

یوه ورکه جزیره به

د ښکلا چیرته پیدا کړو

که امیل د دنګې غاړې

دې خطا کې رانه پرې شي

که یې ګوتو کې تش تارهم

رانه ښه ذرې ذرې شي

که به ټولې مرغلرې

ترې خورې شي ترې خورې شي

راته وایې به سندرې

ټولو م به مرغلرې

چې خوره به راته خاندې؟

که منت به پر ما کاندې؟

پرښتې د آبدیت به

یو نا څا په راپیدا شي

او پر تو یو مرغلرو

به یوه دم خوره ځلا شي

دواړه لاس به ستا له غاړې

د امېل پر ځای راتاو کړم

www.sikaraam.com

په روان تخت کې به د رو مو

دیدار پیالې به مو شو مو

۱۹۹۷ پېښور

www.sikaraam.com

لږ راتم شه لارو یه !

د شهید آشنا د سمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شیبه وړاندې یم راغلی

له درنې لویې غزانه

ازانګه د ګړنګ ژبه

شنه د تورو له خرپانه

په خورجین کې مې راوړی

هغه سر له اژدها نه

چې یتیم یې شو کولی

و ، له څانګې د موسکا نه

* * *

د خپلې غربې مې پرې دي

پښې مې ډکې له !غزو دي

په ټټر کې مې راوړي

مات سرونه د نیزودي

د کاروان او ښان مې سترې

شهیدان مې پرې راورې

مشالونه مې د شپودي

دا په وینو سره سر ګړي

* * *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې یم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سړي په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلي

دامې تول خواږه یاران دي

داچې نن پرې جوړ دي ځلي

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لا رویه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم تګ دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

*   *   *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دازړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپې ځلور خر څیرې

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیرې

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیرې

زورور غزل به وا خلم

که غزل په زور خرڅيږي

دا سلګۍ خو مې ور جار شه

که څه ټنګ ټکور خرڅيږي

* * *

زما دزړه کوترېې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قديمو ستر ګو والا

په ډيرنوي اند از لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پريوت

هی هی ما ت يې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښايې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو ترږی

څه پر للمه لاره ووت

داددوولمرونو ستوری

له رنګين مداره ووت

* * *

لاړو يه هغه شپه مې

په خدای دومره ډير ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

دنن شپې په څېر ژړلي

هغه ورځ هم يوه ورځ وه

ښايي تا نه به وي هېره

ته ما شوم وې که درياد شي

مو ده ډيره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زمونږ کلي ته دژنو

د سور خولو هلکانو

د شېر بريتو ببر څنو

تورې سترګې يې ګور ګورې

يو نيم رګ سور د کر کڼو

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپږزلمي دې یاد شي ؟

ها چې دربې یې تو دې کړې

چې ځنګې یې کړې ګوزارې

ها چې څڼې یې کودې کړې

ها غور ځی به یې چې لنډ کړ

چې ټپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه ټپه یې

د عالم ستر ګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدایه

»د مرګ سترګې یې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم یې

سترګې سرې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

په چنار کې قمري ناسته

او کوکو يې وار په وارو

سور کی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو يې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مينې ښارو

ددې ښار دزړه په منځ کې

يو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لارويو

له قربان او يکه زارو

خو نتلي زړه ته تللی

يو غمګين غږ د ستارو

او د مينې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتي

د همدې ښامار په ښکارو

* * *

وئ !داځه کوې خوب یووړې

لارویه رابیدار شه

کیسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

ځه به زه لارې ته سم شم

او ځه ته پر سمه لارشه

او خله جېب کې مې خوارږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کیسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کیسه شوه

دا ته ځه سترې ماشوم یې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کیسه تر ووځي

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې ځانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هديرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دا منځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو ځاځکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

چې له ځینو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې یو بل سره جنګیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوندۍ دو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویریږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانو مه

بيا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

څپله مست اوښان کتاروو

ځونډوري يې وې غاړې

د ګونګرو يې شرنګهاروو

يو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګيډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وايې د څه ښکارو

د کيسې والا ښامارو

ته هم ناست په يوه انډي کې

او ګنې به اوښ مغری دراوړد کړ

تا څپيړه ورکوله

الوتکه په هوا کې

نا څا پي و کړ نګيدله

ته به وايې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړيد له

د يو بم بچی يې راوړ

هغه بلار به لنګيدله

بم د غره پر څو که ولويد

خو د غرې يې مزه نه وه

شي کيدای چې وي وچ موری

يا يې مياشته پوره نه وه

تاګنی د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کيښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښی دې خلاصه ورته پريښوه

د ښي لاس دويمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کريږ ه وکړه

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوخښې

د پولادو چلوونکې

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکې

ستا پر خوایې الوتکه

په آسمان کې راکږه کړه

د توپ ښبې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوږه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوږه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لږ نژدې ځوکه رسیږي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې ځوکې تېره سرته

شپږ اوښان در ښتیا راغلل

تش روان وو ته به وایې

چې بس بار په بریښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازیې

د خوږې ننبې نظر کړ

په یو ، رپ کې یې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

یوه ګردي کاڼي د غره یې

د ښتېګ پر ځای مات سرکړ

یوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لورنیم په ټټر کړ

په مښو که کې یې واخیست

ته وادایې لوی ارمانو

ها چې وړه یې په هوا کې

له هوانه کړ ه غاړه

الوتکه دړې وړې

ګړنګونو پورې لاړه

پروزرو یې شادو ګانو

کړلې چیغې پیغې سازې

ځینو شوخو شادو ګانو

پرې د پاسه کړې میتیازې

موږه هم د الوتکې

غړمبیدنې واوریدلې

لکه ناوې له خوښۍ مو

ستر ګو اوښکې تویولې

پټې پټې مو په زړه کې

خوږې ګوړې ما تولې

لارویه تاته یاد شي ؟

چې ګنۍ دې پراوږه وه

ها اوږه دې پر اوږه وه

ها اوږه دې په دې وخت کې

له ګنۍ نه هم خوږه وه

مورږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنې له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکږه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غونډې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ د پښو دې

کړل ژرژر په یوه خرپ کې

د کاروان او ښان دی تم کړل

دیو دوو سترګو په رپ کې

ستا په ستر ګو کې وې اوښکې

تا وړې سلګۍ وهلې

ستا وړې وړې خبرې

په مرۍ کې ښخیدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپیدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ د ګلو ونې

نس ته تیرې یوه نهنګ وې

خودې شپږو شوکولې

له نهنګ نه پښې د سنګ وې

شپږ اوښان له بره راغلل

یو ځاروان تش راروان وو

شپږ د ستماله هر دستمال کې

تاو دوړانګو یو باران و

سپینو اوښکو کې راشنه مو

ځانګې ځانګې ارغوان وو

په دې هر دستمال نغښتی

هر یو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکلیه لاروېه

ته زما دنغمو سیری

یه زما ماته زړګیه !

ددې شپږو لارویو

ها اووم ملګری ته یې

دکاروان دغزلونو

او سندرو څوری ته یې

یادونه: ګنۍ (ګنی) ۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

يو شاعر وژنمه يو قتل کوم

ورځم د ژوند د جريدې پر سپينې تنډې باندې

د خو نړۍ قاتل عنوان لګوم

يو داسې تور مې پر خپل دين او پر ايمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا تړمه

راکوزول چې پرې شين سترګي هوا بازله هوا

زموږ د کلي پرسم منځ باندې خوار بمونه

ځم نه ودريږم ملا تړلی د غره سرته خيژم

له هغې شنې پربښې رابا سمه روسی توغندی

چې مې د ښکلي کليوال شپونکي دزړه په تودو وينو سور دی

هغه شپونکی چې په شپيلۍ کې به يې ژبه د څپو ګډه يده

چې په سندرو میوندۍ کې یې ملا له د ټپو ګڼ یده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غوندې وري درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تور وشپو ګڼ یده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښن ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د بر کلي له شپانه نه په زکات سندرې

www.sikaraam.com

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي ځنبلې اوښکې

د کومې بورې کومې وراړې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پرېږدۍ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ یې و اوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې و سیوری کړی

پرېږدۍ جانان مې چې اوس لمر ووینې زیړه زرغونه ووینې

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه ووینې

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

ځوګر دي کاږي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ویریږي ، سترګو ته دې لاس نه نیسئ ، نه یې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندی ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شو مه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک

هغه شاعره ښاپیرۍ که چیرته راشي د الهام له ښیښې

اسم آعظم به یې په پیڅکه د سالو وتړم

سلام یې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډیره قهره به غاښونه ورته و چیچمه

ورته به وو ایم ورځه په مخ دې زیړ ګلونه

وینې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وینې وینې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بیا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خیژې !

اخر افغان یمه پرعزم باندې ټینګ ولاړیم

بس دی پر ما د جادوګر حسن منتر مه وایه

یو شاعروژنمه یو قتل کوم

www.sikaraam.com

یوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وږي سپي ته مې دازړه غور ځوم

ترهغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟

وئ !دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

پیښور ، ناصرباغ ۱۹۹۷/۱۲/۲۲

د هوسۍ د شیدو بوی

بیا داو ښکولہ شبنم مو
وچ د سرو سترګو غاټول کړ
د پاتا ټغر مو ټول کړ
په جو مات کې مو بر وځې کړې هوارې
دزیړي شهید په شانې زیړي لمر ته
مو نږ په اوښکو امدې ورځې کړې هوارې
په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه
زنګ مو ګډ کړ دغلیم پر خنجرونو
د مرګ سترګې مو کړې ټیټې
دژوندون په برګو سترګو
د نظر لاس یې ور غوځ کړ
د جانان د ښو د رګو
هر سهراب د زخمي زړه مو

www.sikaraam.com

نوش د صبر نوشدار وکړل
په خندا مو پر هرونه
دلیلا د سر سالو کړل
مو نږ تراخه تراخه وختونه
ډوب د شاتو په کندو کړل
غم مو ونیو له مرۍ نه
ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخیست
سپین لمني ژوندانه مو
د تودې مینې تور واخیست
ډیرو مستو لیونو مو
په ورغویو کې اور واخیست
پاړو ګرو شازلمو مو
مرګ په شان د منګور واخیست
پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه
***
زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ یې ښي رجړومه

د سل ډزي ما شینګنې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپېي مرۍ او مرغلرې

په ځونډویو کې یې پتې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیکۍ سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس د غره په سر کې

زیګویو دمجاهدو وهي غاړه

او دهسک پهلوري پورته

الوتکه ترې نه و لاړه

دلیوه له څرمن جوړه

څندني څمبه په لاس کې

داد دنګو غرونو پیغله

کلیوالې ټپې وایي

دملالۍ ټپې وایي

دا دجنګ دوخت کیسې دي

چې په وینو تکې سرې دي

لابه خلاصه یوه نه وي

چې سل نورې وریسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډیرې ډیرې تلوسې دي

چې لیوه وه چا وژلې؟

چې څرمنه یې څمبه شوه

د نجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه څرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګیه !

هغه شین ځنګل خو وینې !

چې د شنه درياب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ میده میده باران دی

چې پر سر یې د مرګ زیږه بیړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله يې په غېږ کې

د باروتو سیلۍ ښو ري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

یوه زرینه هوسۍ ګرځي

ته وا سپین ستوري ترې ورک دي

لکه زېړه سپوږمۍ ګرځي

دا سې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لیونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپینې رڼا ته

دوو کبلیو به رودله

دآسمان ستورو لیدله

یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تیونه تش وو

څو چې ډک تیونه راوړي

یو کبلی یوه کبلۍ وه

زیړي لمر ته ویده پرېښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی یې غېږ کې تاوده پرېښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي څټي یې

پلوشې یې خواږه ښکر شي ګروي یې

هوسۍ لاړه یوې داسې شنې ورشو ته

چې سپاره پکې ډوبیږېږي

دبمونو تش ډولونه پکې توی دي

داوابښه چې په باروتو کې را لوی دي

لړ نه ډېر غوندې ترخه دي

دګنډېر غوندې ترخه دي

خو هوسۍ یې خوري په خوند خوند

خدای شته ډېر ورته خوارېږه دي

په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول

چې په پښنویې تي لګیږي

پروښو یې تي لګیږي

ټکی ټکی سپینې پیۍ دي

دوښو پر پاښو لویږي

له نشې او له مستۍ نه

دهوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډیږي

دزمرۍ غوندې ځلیږي

لکه دوې ډیوې بلیږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دا زرینه هوسۍ ګورئ

نن د شنو میو شیشه ده

د زړه سر ته یې ورکړې

دیر غل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې واورید

څه یې شک په زړه کې تیر شو

نا څا پي یې لیوني غوږونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځیني جوړ کړ

د جنګي آسپې په شان پر لیوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر پښیلی

د ځنګله دلیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسۍ دشیدو بوی ځي

له شیدو ځنې دلمر دشغلو بوی ځي

د چمبې له خوا ره غربنه

څه د سو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پیښور

په ټپو يې ژبې واکړئ

غر له غر د سره ننبنتی

جنګوي تندي د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا میندې دي دبیا نو

له اوږوېې خور جينونه

لاندې لويږي دګلپاڼو

ميندې بورې پر ګور ګورو

پر کر کڼو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمر هم ټول سیوري وژلي

دژوندون د شنو بکیا نو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادي تیشه در واخله

ډبرینې دروازې کړه

ددې غرونو خڅې پڅې

چې غولا نځې يې شي ډکې

دژوندون چينې دي وچې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرو يې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرو يې ماړه کړئ

چا رانجه وربانده ې څنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دواکړئ

په ټپو يې ژبې واکړئ

په کټ کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

يې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې ا مېل کړئ

*   *   *

له تبۍ دروا خله پا ستی

چې ډم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټپې د کهول غږدی

زنګوي ستوري په غېږ کې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې ښلي

ناست د سرو وينو په رنګ کې

بيا د سوي غا ټول غږ دی

ورته ځير دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې يې ځاري

وايې بيا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

چې دروح پرو چې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرې ښکلې

د ګل ونې کږه څانګه

يې لیندې غوند ې راښکلې

دآواز غشی يې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د یار مې ږدي پر سترګو

ټولې ګوتې يې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپيداشي

*　　*　　*

ځئ چې غشي لیندې واخلو

دليوانو په ښکاروو ځو

يو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

www.sikaraam.com

ګورئ ! دازموږ شعاردی

دلیوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې یې پر تشي

چیرې و لګیږي غشي

چې څرمنې یې سورۍ شي

زموږ کار به بیا ښه نشي

هو لیوانو ته اخیستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه یې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دلیوانو کړو څرمنې

ترینه وبه خر یو پاکې

هغه شنې ځیږې وژغنې

په وطن کې مو بې شمیره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګیدړې

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اوازکې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي یې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه څرمنه تاو کړو

په کې تود په سراو تال به

ساز د سولې او دنیاو کړو

پیښبور ۱۳۷۶ تله۲

www.sikaraam.com

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتی، تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلې تور لشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دارزليمه

اسماني آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سردا ستا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې روانې ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

ته به راځې ته مې په خوب لیدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې یې ستا نوم زموږ پرټنډو ټک وهلی و په شلو میخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهیدانه رقصونه ډیر کړي دي

د خپلو وینو پر ځادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډیرکړي دي

زموږ د پیغلو پیغلو خویندو د سینو په غو ځولو باندې

د ی.المانو قصابانو چړې ډیرې پڅې

راځه راځه دزړو نوبت کې مو نینې دي د پولادو پخې

بو.ن یې واخلې تېرې داړې شي د مرګ ورته له وېرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب لیدلې

ترتا قربان، دصوفیانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب لیدلې

په خامو پیوها لمدې چړې ړندې دي ړندې

هغه په تاندو وینو سرې تورې نن زنګ خوړلې

www.sikaraam.com

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ککرې

ددريابي قهر زرين غوندې نهنک خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې

تر تا جار يږي خو ايې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې

کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تږي يو

يه تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وبا سه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلي تورلشي او زرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نيغ و وشمله دارزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښور ناصرباغ نوې کمپ

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تیره. خو نغمې راباندې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې وینې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپیرۍ په وینه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده ، وانښکي وانښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واګې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته ریښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي څو راته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت دښکلي جنګ شي،شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم ، د لونګو دا یې راکړي
خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مستې څپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه را نه هیر شي

ښاپیری مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښاپیری د ګلو ونه د غوټی نظر به راکړي
ښاپیری سخي ملنګه، د خولګی نظر به راکړي
ښاپیری د شعر الهام شي، کله کله تری تم شي
د زمري غوندې یې خارم، ښاپیری د هوسی رم شي
ښاپیری کلي ته راغله، ښاپیری به غره ته بوځم
ښاپیری د مینې تنده ، ښاپیری به زړه ته بوځم
د رحمت وربځې راغلي، پرځنګل به باران وشي
ښاپیری تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
ښاپیری بیګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښاپیری زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلی یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښاپیری مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښاپیری په سفرځمه، د خبرو ثوری راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم ، د شکرو ثوری راکړه
ښاپیری مراقبه شوه، ښاپیری خبرې پریښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښاپیری ته ملامت یم ، ترې شکولی می ځونډی دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو دمریو ، ډک ځونډي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم ، ښاپیری را سره مله شي
د ستړیا متاع مې لوټ کړي ، مهربانه غوندې غله شي
که نړیی مې مخالفه، ښاپیری مې په طرف ده

چې امامه د ګلونو ، او رڼو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېرې ورکړم ، چې کوم ديو د وسواس راشي
زه چې دومره رياضت کړم ، ښاپيرۍ به په لاس راشي
ښاپيرۍ رنګونه راکړه ، سرو غاټولو رانه غوښتې
ګلابونو او نرګسو ، آن چې ټولو رانه غوښتې
ښاپيرۍ په غنم لوکې ، زمونږ برکې ته راشي
د حجرو د جوماتونو ، د ګودر کلي ته راشي
ږلۍ بند له کلي تاو کړي ، شين قرآن په غيږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن ، او ايمان په غيږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي ، لو کومه ملا ترمه
يو ګيډۍ قبوله شوې ، په آمين دعا ترمه
نور قلم به مې سور ګل شي ، په خوږ لاس کې مې کړلی
ښاپيرۍ په شين دسمال دې ، غوڅ ورغوی را ترلی
که له تندې مرمه مرمه ، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي ، ښاپيرۍ به شين درياب شي

۱۹۹۸/ ۱۲/۱۲ پيښور

www.sikaraam.com

شین همځولی ((د ځنګل د لیک ځواب))

مینه مې ومنه په مینه مینه

ستا پر کرکڼه پر مماڼه سلام

ستا د نښتر پر زلفو سلام

ستا د څیړۍ پر پاڼه پاڼه سلام

چې ستا پر سر ده له کتاره وتې

پر هاغه سترې ناسته زاڼه سلام

* * *

لیک دې څه ډیره موده مخکې راغی

هی هی چې زه د ځواب تاب نه لرم

د خیال نیلې مې ګوډ په نیمه لارکې

ملونی یې پری پښه په رکاب نه لرم

د شعر پادشاه ته یې شاګرد دی یمه

بې له تا شین د شعر کتاب نه لرم

* * *

داسې خومه وایه چې هیر دې ډیر دي

ګرانه پادشاه مې تــه یــې پیـر مې ته یې

په وینښه هم زما په ســترګـــو کــې یـــې

د سهار خوب مې یې تــعبــیـر مې ته یــې

دزړه هــنـــداره درپـــــســـې ګـــرځوم

دهغه ستر نقاش تصــویر مـــې تــه یـــې

* * *

ګـــــرانــه زه ډیـــر دمیـــنـــې وږې یمه

لکه یــتـــیم مـې پر سـر لاس تـیـــروه

ما ســره غـــرونـــه غرونـه مــینـه کـــوه

زمــــا پــر زړه دهـــنــر لاس تــیـــروه

په تور کــمـــر کې هم چې ښکلي ګـــورم

پری ښه روښان دجـــــوهـر لاس تیـــروه

* * *

خالي لا ســــونـه مې له ستـــورو ډک کړه

چې پری لمنه دسپـــــوږمـــې ونـــیســـم

ستـــاونــې دنګې دعـــا ګانـــې زمـــا

دښکلا عــــرش ته به ځولــې ونیســـم

www.sikaraam.com

دا ګیدړ خیال وخـــتـــونه برند دي ولـې ؟
لنګه زمـرۍ بــه تـر لکـــۍ ونیـــســـم

* * *

ته دخـــدای شیـن باغ یې ښامارخونه یې
چــــې ګنـــې تا دلال ثـــنـــا ویلـــې
زرګـــونــه کـاله تـا دحـال پـــه ژبـه
دهـــغـه سـتـر جمال ثـــنـــا ویـــلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تـوري تـــوري
دپـــرښـــتـــو دخـــال ثـــنـــا ویـــلـــې

* * *

ما بـــــه سوما ګڼـې دخپـلـې غیـــرې
دهـری شــــنـې ونې پـه سـردې قسـم
شـــراب شـــراب به زما شعـر جـــوړوې
پر شـــــرابـونو دکـــوثـــر دی قســـم
لـــــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لـره
پـــرشـــــهیـد غــابن دپیغمبر دې قسم

* * *

زه چــې ماشـــــوم وم افسانې مې خوښې
چـــې ترابــان بــه ګــل انــدامه یو وړه

مـــــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی
تـــــابـــــه خـــبـــــره تـــر بهرامه یووړه

په دریم ګـــــــام کې به شـول ښکیل ترابان
کـــــــه دا ولجــــه بــه یې دوه ګامه یو وړه

* * *

ته خــــــو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې
په خــــــوب کې ډیر زیــړي ګلان رالیـــږه

دګلابــــــونو په رنګونـو کـــې رنـــــګ
هــا ســــــور وزري بــلبـــلان رالـــیـــږه

یــه دسنـــدرو مرستـــنــد ویـه زمــــا
دغــزلــونـــــو غــزالان رالــــــیــــږه

* * *

لــه مـــــانـــــه ښکلیو تښتولی زړګــی
څــه چې راپــــــاتې وه ســندرو وخــوړ
یو څه شین رنګ شــو تاته لیک پری لیکم

څه هم داونښکو مرغلرو وخوړ
دسر ښیښه کې چې شو ګل دفکر
وینو ته ترږو په ډبرو وخوړ

❋ ❋ ❋

یو څو خیالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو دغزل اور غواړم
منم هوسیو دې ګیلې راوړي
داګلالۍ قافیې په پور غواړم
دژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم
دڅپو ژبه وایم شور غواړم

❋ ❋ ❋

ان تر سهاره دې غم وینښ ساتي ما
شپه رونوم تاته شپیلۍ غږوم
دناصر باغ دشهیدانو ترڅنګ
دهدیرې شاته شپیلۍ غږوم
ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم❋

* * *

ستا درنهو چینو دتندې مینه

بس د "درویش" په ترانو ماتوم*

"پیکار" اشنا یې له سپین غره راوړي*

خمار دبنګ په پیمانو ماتوم

له ولولو ډکه هوسې تلوسه

د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا دسیلۍ شغ په کې دی

د "کلیوال" مستې سندرې اورم*

د "شاسعود" په پادشهۍ کې ګرځم*

نغمې د "مستې قلندرې" اورم*

چا زهر هم دخندا جام کې راکړل

له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په ویښه وینم لکه خوب ښاپیرۍ

پر مایې زیری دغزل کړی دی

دچا اواز لـــــکـه دشــاتـــو خـــوږو
خدا یـــــږو پـه مـا خویې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــــوه چوپ یې ولـــې ؟
کاروانه چیرې دې مـــــزل کـــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کــــې راځـــې*
سوریې کمیس وي دالوان اغـــــو ستـــی
شـــنـــه یې لستو نې لکه ستــا بنفشـــې
او سپـــیــن پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیـــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یـــــې وي ایمان اغوستـــی

* * *

کله چې وخـــــاندي ربتــیا وایـــمـــه
غوندیې غونـــــدې شي ارغـوان ګلـونه
روښــــان تندی لـــري دلمـــر دذاتـــــه
شنې رزغــــونې کاندي باران ګلـــونـــه
شرنګ دپایزیـــــب یې وي قدم په قـــدم

www.sikaraam.com

وربېي وروستو وي روان ګلونه

* * *

خوږه خوږه دڅپو ژبه وايي
په غور ځنګو لکه درياب روانه
لکه ټپه په ساز کې تاوه راتاوه
سره دډول او درياب روانه
پر بد رنګيو به يرغل راولي
لکه دښکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لګيدلي پاتې
په شومه دم کې شم له خوبه راويښ
دخوشحالي اوښکې مې سترګو کې وي
په ښکلي غم کې شم له خوبه راويښ
غزل غزل شمه نغمه نغمه شم
ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته ګوره خو په سترګو کې مې

د تللي خـــوب يو سترې سيوری ناست وي

شمع قـــلم شـــي او خبـــرې كـــوی

پر سريې شيــــن د غزل توری نا ست وي

شمع نښتر شي ، شمـــع و غـــځيـــږي

پرې سور وزری غـوندې ستوری ناست وي

* * *

را نژدی زړه ته تر ليـــلا نــه ډيــريــې

دالری نه ده چــې مجـــنون دی نه شــم

خـــــدای مې دې ګل ستـــا دلمنې لري

د چا په ســــترګو کې زرغون دې نه شــم

چې مې له ځانــــګې زر شهبازه جوړشي

شم دې ادا نه چې ســـتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په كـــلـــي كې كـو كـــنـــا ر وكـرم

چې ستا مــــچۍ را شـــي ګلونه يوسي

او كه پر كــــلـــي ږلــــــۍ وو ريــــده

نو هسې نه چې تـــــش ځانګو نه يـو ســي

www.sikaraam.com

خدای مهربان دیګونـــدې شات شي آشنا
زمـــــاله غزل نه دې لفظونه یـــوســـــي

❋ ❋ ❋

چـــــې ستا له غېرې یې ګـــلونـــه راوړل
مـــیـــنـــه د هغې ځانـــګې اوروه کنـــه؟
هسې پـــــه خپلـــوکې خبـــره کـــوو
سپینه خولګـــــۍ مې باندی پور وه کنه؟
ته په ایمان،د شپـــونکې ورور شپیلۍ یې
دا سرافیل د شپیلـــــۍ ځورو ه کنـــه؟

❋ ❋ ❋

رانـــه خـــــبره اخـــوا دې خواشي لـــــږ
ګرانه چې تـــــــیـــرې خاطرې دې ګورم
زه چې مرغان اورم چـــــې ونـــې ویـــنـم
ترپانـــــوډیرې خـــاطـــرې دې ګـــورم
هیر به مې ډیــــــر وي دومره ډیرهم نه دي
رایادې ، هـــــیرې خـاطـــرې دې ګـــورم

❋ ❋ ❋

د پېښور ګـرمـې بـه سـوی ومه
خـوتـرنـم دې دبـاران را پـه یـاد
دومره ښـاغـلې دبیلتون هم نـه وم
تاکړی په سترګو کې یـاران را په یاد
ډوب لا پـه وچو کتـابـو کـې نـه یم
اوښکې لا پـیژنم ګریوان را پـه یـاد

* * *

بـیا پسرلی درغـځـوي لاسـونـه
بـیا دپښو ییـلو بنفشو مـوسـم دی
ډک دشبـنم کنـډول پـرسر دغاټول
توره بلبـلـه دنـشـو مـوسـم دی
بـرګـې رمـې کـوي تکمیل دښکلا
وچې شپیـلۍ دشنو ورشـو موسم دې

* * *

غـوا ړمه دوې لسیزې شـاتـه لاړ شـم
ستا دزلـمي غرڅـه کیسـه راواخـلم
پری کرونـدی دزړونـو وکـرمه

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ دبارو تو شته د ذوق پرلمن
اوس به د منکو ګلکاسه راواخلم

* * *

ها تور کمر پرسر یې سپینه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تیروي
دي په رګ رګ کې یې سپین توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تیروي
ته وا چې سر یې پر اسمان لګیږي
د سحر لمر یې پر سر لاس تیروي

* * *

همغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وینم
د هاغه تور کمر پرسرولاړ دی
ښکر د الماسو یې سپوږمۍ ته رسي
ستر ګو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
دیوه پردي یرغل ځرپې یې واورید
ځک ځک ، غوږ غوږ ، خنجر خنجر ولاړ دی

* * *

غرڅه نشه ، غرڅه د میو ډکې
څو تنکۍ څانګې د سوما خوړلې
غرڅه د شنه ځنګله مجنون وګڼئ
غرڅه دی «څښې دلیلا» خوړلي*
څنګه غلام شي په ګل څانګو کې یې
قلمي ګوتې د باداشا خوړلې

* * *

غرڅه پرېږده په جنوبي ځنګل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برګ وزرو الوتکو پر سر
له یوه زرین مارغه د خیال سره ځم
دلمر په رنګ ، رنګ سره دانه د باران
خورم په ټالۍ کې زرغون ټال سره ځم

* * *

له سپین سالنګ نه یې لمر ټول ونیو
له روس نه دومره الوتکې راغلې

www.sikaraam.com

کـــوچ پـــکې نشـــــــته خوله اور نه ډکـــې
ګـــورئ داو سپنېــــــغړکې راغـــلـــــې
دمـــه یې وکـــــــړه دبا ګـــرام پــــــر ډګـــر
داپـــه لټـــــون دکومې ورکـــې راغـــلـه ؟ !

* * *

یـــو ځـــو شیـــــن سترګو نا اشنـــا وګـړو
پـــه برګ وزرو کې بـــنـــزیـــن واچـــــول
پـــر ځـــــای دزړونو یې پـه لاس دشیطان
سیـــنو کې تـــــور کانـې دکین واچـــول
داور بـــمونـــــه یې دلـــــپــــــو لاســو
پر دعـــا ګانـــــو پـــــر امیـــن واچـول

* * *

دا بـــرګ وزرې پـــــــه دوره راوتـــــــې
زمـــورږ دکلي پر ســر اور تـــــویـــــوي
دا ظـــالمان پر ځیکر ولي زلـــــمیـــان
له ځـــوان زړونـــو نـــه یې زور تویـــوي
پر سپینو لیـــچو یې ســــــرپـــه ونـه کړه

ترینــــه د شنو بنـــــګړیو شور تـــو یــوي

* * *

راغـــلې دوړو شاهــــینـانو پـــه شان

سپینـــو کوترو نه یـــې بـــــام اخــستی

په مـــازدیګر کې یې چــــړې دي ښـخې

زمــوږ له کلي یې ماښــــام اخــستـــی

بـــس په زخمونو یې نما نځلــــي یومونږ

رانـــه یې ګــــرد ســـره آرام اخیــــستې

* * *

هــغـــه ده درومي دځنـــګل پــــر لــور

چې ځـــــوان غرڅه رانه عدم ته یو ســـي

کبـــــاب یې وخوري له شـــرابـــو ســـره

ښکر دالـــــما سو یې موزیم ته یـــوســي

له مســــتو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ

دمرګ دتــــوري شپې تورتم ته یـــوســي

* * *

غــــرڅه سری سترګې پـــاریـــدلی ولاړ

تر پښـــــوزنځير د «ليلا څڼې» را تاو❋

هلته ملا مــــاتې سوما هـــم ويـــنمـه

تر مــــلا يې سرى دوريښم كـڼـې راتـاو

دماتې څــــانګې لاس يې غاړه كې پـروت

ترى سورځــنـدى سپينې مشكونې راتـاو

❋ ❋ ❋

دبــــــرګ وزرو الـــــو تـكــــو وزر

دشنو نښـــــترو پر ســــرونــو لګــي

يو سيل د سرې او سپــنـــې غشي راځـي

دتور كــــمر په ټـټـــرونـــو لـــــګـي

آه دغرڅه دپــښـتـــې خرپ مې واوريـــد

بـلـــې لمبې يې په ښـكرونـــو لـګي

❋ ❋ ❋

غـــــرڅه له ډيره درده كــړيــكه وكـــړه

درزونــــه وكـــــــړل دكمر ډبــــرو

دځوان غرڅـــــه كړيكو ته ټينګې نه شوې

مـــنـډه اخيستې ده لــــښـــكر ډبـرو

ژورګـــــــړنګ لــه ازانــګو نه ډک دی
راپنــځولـــــی دی مــحشـــــر ډ بـــرو

*   *   *

غـــــرڅه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی
کله په پـــښـــو کله په ســـر ګــــډیــږي
په ګډیدونکي نــظـــر هر څـــه ګـوري
ونې ګـــډیــــږي اوکـــــمـر ګـډیــږي
پر سر یې بیـــــا دبـــلا سیـــوری راغــی
چـــــې یـــې داوسپنـــې وزر ګــــډیږي

*   *   *

شــــــو نابــبـره بـــرګ وزرو تــه ځــیـــر
داله آســــــمان څنګه پـړانګان وریږي؟ !
پری زنځیرونـــــــه راشیوه شین سترګـــي
ته وا کــړی کــــــــړۍ مــاران وریـږي
خدایه ! ورولیږه لـــه غـــیـــبه درمــــان
جهان دردونه یـــې پـــر ځـــان وریـــــږي

*   *   *

د شنــــه ځـــنګله په هغه لـری خـــو کـــې

ماته د بر کـــــلـي شپــــونکــې ښــکاري

ټو پـــــــک په ننبه او د پړانګ په څــوکې

داسی پـــــه برید لکه زمــــری ښـــکاري

ګوره شین ســـــــترګونه به ښکار خطا کړي

زړه د تورسترګي کـــــــې غورځی ښــکاري

* * *

هــــه هــه غورځي له ډيــــره درده کـــوي

له مـلـخـــي ټوپـک يـــې اور وريــــږي

ها سپین زنـــــځیر په سرو ګولـيو ولـــي

پر هغو شنو ستـــــرګو هم تور وريــــږي

په ترپ داو سپنې پړانـــــګان تنبتـــــــي

او پر زخمي غرڅه ټـــــکــــور وريـــږي

* * *

غــــــر څه پرکاڼو باندې خـولـــه ښخه کړه

په مـــــو ملایي پسې کمر څــــيــــــر وي

غــــــر څه د ځــوان ولي اروا وبـــــولئ

www.sikaraam.com

په ښکر د تور کمر ټټر څیر وي
ته وا ، علي په ځلیدونکې توره
دیوه تور کافر ځیګر څیروي

❋ ❋ ❋

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
دروميي د کلي تر ګو دره رسي
په دی اوبو کې مملايي ده ګډه
دژوبلو ژنو تر پر هره رسي
تکور تکور ژني پيا تورې په لاس
ځي د جنګونو تر ډګره رسي

❋ ❋ ❋

د شعر با د شاه ستا حماسي افسانې
تر حقيقت نه هم ځلانده وينم
تر شعر نه شنې ونې دې بُورى مه شه
دزړه دعا په وينو تانده وينم
تل دې سپوږمۍ ستا د نښترو پرسر
دنور په تار کې اويزانده وينم

* * *

د تورو لړو په خلوت کې غلی

په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې

یار ! د سهار د خوب کاروان یې زما

د یوه رنګین غوندې تعبیر ناست یې

زر ښاپیرۍ مې د زړه تخت ګرځوي

پکې باد شاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همځولی زما

د سور وزرو بلبلانو کتاب

ستا له ګلونو نه مې رنګ راوړی

وږمې تری خیژي ستا د لیک د ځواب

لادې بل باب ته رسیدلې نه دی

کاروان طالب د مینې د باب

په نښه شوي:

د ښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی د غزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر ، د مستو شعرونو شاعر کلیوال خټک ، د دری ګوتېزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ځیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې د بوی ښکلې اروایې زما د تصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم د لیلا څښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانښه دي چې اوبدل شوو کو ځیو ته ورته دي.

لیونیه سندر ماره

که دګلو څانګه څانګه، پاڼه پاڼه

په روپۍ روپۍ خرڅیږي

چې روپۍ د رسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې د مرغیو پیۍ خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنګله توره بلبله

په مېښو که کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پټه

له سپوږمۍ د رته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

یو تنکې ګل د سوما وي

او دغرونو پر سرونو

زیږی لمر وي څرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې یې وشیندي دښکلیو پر سرونو

دښاغلیو پر سرونو

او د دنګ دنګو څلیو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

لیونی یمه له راز دې خبرومه

دښاغلیو له انداز دې خبرومه

یوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې دغرونو او دګټو پرسرونو

څپلۍ وباسه په پبلو پښو روان شه

داغزیو ، دسکروټو پر سونو

دُعا تویه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

وهه لاره ، وهه لاره

ځو دمينې تر تم ځايه ورسيږې

دښکلا تر لويه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې سترګو کې ديار کري ګلونه

اوبه خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

دسرو وينو دپرهار کري ګلونه

ورته ګوره داغزو په څير ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه دسکروټو

کړه په پښو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

دبلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سندرماره

پيښور10/12 / 1999

www.sikaraam.com

ژوند

دنګېدلې یوه تېره ده له پانه
ده څرګنده ګړندۍ لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان راښکلی
په هوا کې په مستۍ ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې ټال دی اچولی
پر بیا لې باندې ولاړه ده بېکیانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تابلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځورګر دي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه د ژوندون پر هره پانه

* د بیانې او روانې تېرې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېز لاندې

شغ

شغ شو راغلې شغ شو لاړې
پولادي برګې کوترې
نه يې زده غومبر دمينې
نه يې رپ وهي وزرې

***

پرې اوښانو مهارونه
ترها پورې رغزي تللي
داوښه په پښو کې بيا دي
دګور ګرو اغزي تللي

***

بيا برګۍ په هوا ګرځي
تو غندي ولي راولي
دا چې پاس پکې سپاره دي
تر شيطان دي هم ناولي

***

سوړکې اوښ وهي ترپکې

په لمبو يې پټ وري دی

يو څو ګزه ترې نه اخوا

غو رځيدلی کپری دی

www.sikaraam.com

بدرګه

ته د ستورو شا ته پټه
له سپوږمۍ نه ډېره لرې
د سحر تورو بلبلو
به راوړي درنه سندرې

***

لکه لمر په غر غره وي
مازدیګر کې مې موندلې
هلالي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

***

له غره کلي ته راغلې
په ګودر کې په خندا شوې
پرک دنیا دې کړه روښانه
لکه سره سپینه رڼا شوې

***

کړي دنیا راسره رخه

چې ته ماته وې راغلې

چاته مه وایه حالونه

چوپ چوپ غلې غلې غلې

***

تا چې مال ره راوړې

څوندوره آئینه وه

ستا په مخ راته هر کاڼی

او ږبره آئینه وه

***

تا يې کړې بدرګه ده

چې مې اوښکې د ګریوان دي

تا له ما سره ژړلي

ټول د کلي شهیدان دي بدرګه

دګل په سیپارو کې

سیـــپـــارو کـــې دګل ،بـــلبـــلان بلـــبـــلان
وایـــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټیټ مه شه ټیټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډۍ، سکه خویندې دطـــور

خدایه ته یې شه مل، په پاک روی دحضور
ډیر ښاغلي لرو ، مریـــدان دمنصـــور

داســـرتـــیـــري دعشـــق ، پتنـــګان دایـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، یا قـــربان یـــاقربـــان

شپې شوې ډیرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درڼـــا راولـــئ

دیتـــیم پر خولګۍ ، بیا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بیرته بیا راولـــئ

www.sikaraam.com

شین بنکـــي طـــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان

تور لوګي چې د جنـــګ، کـړي جـــارو پـــه یـــو آن

خدای به بیا کړي راشنه ،تور وشپو کې سپوږمۍ

په ګډا به راځي ، په ځپو کې سپوږمۍ

لپې لپې به ځکو ،په اوبو کې سپوږمۍ

زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ

دوطن مور مو وړي ، پاس په ســـر شیـــن قـــرآن

مخ پـــه لمـــر یـــو روان، مـــوږ دستـــورو کاروان

پیښور ۱۹۹۹ / ۹ / ▯

www.sikaraam.com

امیل

ګل و رانه ګل و ، خو دا ګل کلـه دبـــاغ و
پړ مخې مې وا ړوه دتیـــــلو ډک څـــراغ و
ډیـــره غریبي وه زما زړه پســـې داغ داغ و
شپـــې دغم اغوستی هغه تور لباس دزاغ و
شیـــن شـــال دې پـــر ســـرو آسمــــانـــي رڼـــا دې راوړه
ســـرې جامـــــې پـــه غـــاړه الـــوانـــي رڼــــا دې راوړه
نیمـــه شپـــه را پـــاڅیدم عجبـــه ننداره وه
لو څه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته دبلـــبـــل ســـــوې نـــاره وه
نوې یې راخستـــې دسنـــدرو سیپـــاره وه

سـر دې نه شـو ډک مـې څنـګانـه تـه وو دروړی

مات لاس دژوندون مـې ګریـوانـه تـه وو دروړی

ماتـه و په غیر کې عجب جهـان راغلـی

کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـی

« تا » یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی

ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـی

تـه پـه خپـو راغـلـی پـه سندرو کې دې ډوب کـړم

سرو سپینـو مهینـو مـرغلـرو کـې دې ډوب کـړم

پیـر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم

ګام په ګام دسترګو برګ اسـون به دې ښـکل کړم

اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم

راوړه دنـرګسـو ګیلا سـونه به دې ښـکل کړم

داسـې مـې خمـار کـړه چـې سرخیـل شـم دمستـانـو

پـانـې پـانـې ګـل شمـه امیـل شـم دمستـانـو

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان څنګه له تږي ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کـــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــه الا هـــو وا یـــمـــه کلـــه زمـــزمـــې بـــه

کلـــه بـــه تسبـــې اړوم کلـــه هـم نغمـــې بـــه

کا وا که رڼا یې

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه ټنډه شینکې خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کا واکه رڼا یې ده
ریږدمه له ډاره خطرناکه رڼا یې ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته یې ولاړې نورې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

ټــپ شــي ټــپ شــي ټـکی ټـکی پر خه پر ګلپاڼــو
کلــــه کلــــه ســوې قلــقــله راشـــي د زاڼـــــو
باد هم یاغي آس دی خـــــرپ یـــې وایســـتو د کاڼـــو
کلــه پـــه دره کـــې ششنـــــی وکانـــدي د بـیـــاڼو
شغ شو ، شو پرک مې دښو په خــواکـــې تیـــر شــو
نــوی مــې نظــر شــو هغه زوړ نــظر مـــې هیــر شــو
ځــه ګـــورم ، دګـــل پـــښـــو تـــه پـرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتـــې لــه شینکـــي بـــامـــه نجلـــۍ وه
دابې شرمه لو ځـــه ښـــه پـــوره خـــامـــه نــجـــلۍ وه
خـــټ خـــټ بـــه خنـــدا وه مســـته بې جامه نجلۍ وه
ورغـلـم نــجلـــۍ نـــا ، درنــــو اوبـــو چـــینــــه وه
ومـــــې ښـنبــــله یــخــــه لـــکه زر ځـــله کیـــنه وه
بـــره لــــه ابـــشـــارهــــــــراوانـــې دي سنــــدرې
ښکته په ګـړادي ورتـــــه لمنـــځـــي اونښـــتـــــرې
ویښـــې دي غــوږ غـــوږ دي او غـــږ نه کوي ډېرې
جــوړ غـــمي د پـــرخـــو دي د شپې توري زرګــــرې
شپه ګـــوره شـــاعـــره شـــهکاري کـــوي لګیـــاده

نن خو دې لیدلې په رڼو سترګو رویا ده

لپې لپې وینې تویې ټکي ټکي پې دي

پړانګ ته ګوره پښو لاندې یې سرې د ګل غوټۍ دي

واوره په ځنګل کې د کبلو سوې سلګۍ دي

ښخ په هاغه پرښه کې ښکرونه د هوسۍ دي

وګوره جلال ته د جمال په وینو پایي

دلته هرزوال بس د کمال په وینو پایي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پېښور

د اروانښاد اسحاق ننګيال په ياد کې

غزل

يو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړيو ســـــــره ولاړ
يو وروړ مــې و مـيـــن شـــو ښـا پيـريو سره ولاړه

يو ځـوان غم يې را پرېښود چې سپين ږيرى به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګـــوډيـــو ســـــره ولاړ

سهار زموږ بهير ته و راغـــــلى يـــــک تـــــنـهـا
ماښام له ډېرو ډېرو ډيوه ګـــيو ســـــــــره ولاړل

زيړ ګل و د ګلابو ، په سره اورکـــــې و راشـــيـــن
باران ته تــــږى تـــــږى وُ ږلـــــيو ســــره ولاړ

زرين کبان يې ونيول د مينې په چـــــنـګـــــــک
ساقي شو د شـــــرابـــــو لــــه کشتيو سره ولاړ

رباب وً د چندنو مست په مستو ټـــــپو مســــــت
شرنګا يې شوه را پاتې له ځـــونـــډيو ســــره ولاړ

سوما زموږ د غره و خـــو ډيــــــر ژر دابـــــديـــــت

www.sikaraam.com

له چتو چتو پېغلو جينکـــــيـــو ســـــــره ولاړ

فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشــــاهـې

د شعر داوو خويندو شهزادګيــــو ســـــره ولاړ

يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــــمه پـــه دې

په سپل کې د جنــت له تو تکــــيــو ســــره ولاړ

مړه شوي ګړنګونه يــــې ژونــــدي پـــه ازانګو

شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلـــيو ســره ولاړ

کاروان د سرو غاټولو يې وځان پــــسې راتـــول

ننګيال په بدرګه کې له غـــتـــيـــو ســــره ولاړ

۱۹۹۹۸ / ۵ / ۷ / پېښور

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاوروکي دستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمرد یو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مروله تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال دبدخشان ویده

دلته دوطن دغرونو شین طوطي دمه کوي

دلته دچندنهوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې دسندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون خیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

ډک زمونږ دزړونه دي تشيږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ويده رمان ويده

پام کوه سلام کوه نيسمه چي ګستاخ نه شي

دلته يو عيار ويده يو ځوان مرد ميدان ويده

ده هم پنجه نر مه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته يو سر تيرى سپا هي دخوشال خان ويده

ستړي ستړي راغي درحمان غيږ کي يې سر کيښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بيا بان ويده

اروابناد حاجي صیب دولت زي ته !

مضطرب یو نن سکون له مونږ نه ورک دی

یو شیرین سړی پرون له مونږ نه ورک دی

چې پرې ستړیو لارویو به سر کیښود

د بهیر هغه ځنګون له مونږ نه ورک دی

هر یو توری یې تراوښکو نه هم روڼ و

د خوږې مینې مضمون له مونږ نه ورک دی

ما بيګاه ليدلې خوب و

ما بيګا ليدلې خوب و

چې شپه راشي او بيګاه شي

بيلتون بريد راباندې وکړي

او له غيږ مې يار يوسي

مرغلرې تار په تار شي

له اميل نه مې تار يو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

څوک له مانه قمار يوسي

غلچکې په منډه منډه

سور ځنډې له ستار يوسي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښامار يوسي

***

ما بېګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښار يوسي

دګودر له جينکو نه

دمنګيو کتار يوسي

شين لوګې له کلي خيژي

اور په غيږ کې چنار يو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلدار يو سي

دبهير له ځونې غيږې

یو سپین ږیرې سردار یو سي

دی دژوند له مرغلرو

دمرګ پیغلې ته هار یوسي

***

لمدې سترګې زړه داغلی

نن سهار له خوبه ویښیم

ته وا ، ښه ږلی وهلی

لاله زار له خوبه ویښ یم

11 / 4 / 2000

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ايمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله يې هم چې لاس ور ورسيږي

ستا د خندا ګلاب ته

له ما يې نه دريغوي رابه يې وړي

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختياره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خداى دې د هر لري ګلونه

خداى دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابو نو

کې نغښتې بلبلک دی

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وينو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنځې رنځې اوبه يې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱ / ۸/ ۲۰۰۰

ګل او بنیا دم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لړې رنې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له وږمو ډک دی

سترګې اوزړونه پرې خوارېږه شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پریښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر او ښکو نه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منهو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بد رنګ ولې شي

۲۰۰۰/۸/۲۲ پیښور

غزل

ښېښې يېلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
څاروان مې نارې ناوري ځي کاروان يې ګړنـدی دی
منګول يې پر لمن کيږدو جوړه زه او جانــــان مـــې
تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يـم اخوا دی دی
ګلونو مې پر سترګو دير غـــل تــړلـــې نيـت دی
ما خپل دزړه په وينو لمبـــولـــی پســـرلـــی دی
د پټ ضمير پـــه باغ کې مـــې ستا مخ ته مـــخامخ يم
چـــې ستــا دمخ په مخ راته هنداره هـــرکـــو دی
رباب يې کړه مطـربه چې په ترنګ يې ستوري ګډ شي
داژوند مې دغمونو لمـر وهلـــې وچ لـــرګـــې دی

له زړه نه او ښکو ورشئ له ښکاري نښه خطــا کــړئ

لینده په لاس را کاږي دکبلي په خوله کــې تــی دی

چې هر یو کلیوال یــې پســې غشــي دي راخیستــي

شاعر یې غرڅنې دی که غـــزل یې غر ځـنــې دی؟؟

بس ستا دبنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول دسندرو

په خدا که بــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

www.sikaraam.com

غزل

د شپې چو پټیا دیوالي ګړۍ ټک ټک ماتوي
او که زړګر غمې د عمر په څټک ماتوي

ستا پر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چې په تنها کولا سو کاڼي د سړک ماتوي

ښایي د ښکلیو تور بانه دي له الماسو راشنه
سپینې هنداری چې د زړونو په سترګک ماتوي

دا سې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
څلور ګلونه چې په هر یوه څپک ماتوي

مسته غزاله د غزل ، د بیابان کاروانه
کړه را پیدا چې د نقاد زمری د شک ماتوي

غزل

له زړه نه راشي لکه سور د وينو خال څاڅي
له سوري لاس نه مې د سپينې سولې سوال څاڅي

خدايه دا بيا يې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟ !
چې يو شفق وينې له تُورې د هلال څاڅي

ها غلته لرې د نښتر په تن کې غشی ښخ دی
ها غلته لرې تو دې وينې له غزال څاڅي

نن يې دي پاکې د نرګس ډکې يتيمې ليمې
شبنم داو ښکو له لستوڼي د شمال څاڅي

د خوږ اشنا اوښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سر که څنګه د شاتو له ديوال څاڅي؟ !

د نري تار په صراط ورمه ګنهکارې نغمې
په هر قدم کې رانه سُر توئيږي تال څاڅي

خاورين جهان کړ راته چا رنګين ښکی طاووس؟
څوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون ټال څاڅي؟

۱۹۹۵/۱۱/۷ پيښور

غزل

نـــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی

نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتيدلې که په لاس درغی رایـې وړه

ماته چا ویل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظـــو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم

چـــا وې ژړيدلې دلته ګل د پـــيغـــمبـــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم

ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونيـــول ســـاقي کرم به ډير کوی

تـــاتـــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولــــي

راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جــــام وليکم؟
په دروازه چـــاتـــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځاى د باز بڼکه به قلم کــــړمه د غشـــي
به کوتــــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خـــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړى قــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلــو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بـــه داستــان د ديو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته ځوک خو شته چې يو
ورو -ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يــــې

" کاروانه" ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹

غزل

زمولي رانه دتاندو غزلونو کتابونه
بادونه بې سواده دګلونو کتا بونه

سپوږمۍ زموږ دکلي درښو ستورو استاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونو کتابونه

ستا سترګې شاګرداني له تنبلو نه تنبلې
لوستی نه شي دسوو لوو زړونو کتابونه

چې ستا وروزو ښو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانونو کتابونه

يو څوک لکه چينجې دربا بي څانګو رګ رګ کې
يو څوک رانه سيزي دچنارونو کتابونه

يو څه الفبا خو يې ظالمې زمزمه کړه
چې نغاړي په مو سکا کې درازونو کتا بونه

غزلې دزلمو به څنګه وکړي غزونې؟!
کاروانه چې خپاره نه شي دنجونو کتابونه

پيښور ۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹

غزل

ستا د تورو سترګو څنګ ته را لویــــدلــی

لپې لپې د لفظو نــو مــــې تــرې ډکـــې

د شپیلۍ غږ و ګـــړنـــګ ته را لویــــدلی

د تندي خال مې پــــه ژبه ترینه وا خیــست

بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لـــویـــدلی

سره لمبه. سپیــنې جامې مــابه او کـــړي

لمر ، دو اورو ډک سالنـــګ ته رالویـــدلی

ما په خوب لیده چې پروت یې و په پښو کې

د پـاچـا سر و ملـــنګ تـــه را لـــویدلـــی

له کاروان غـــریــــب نه سُر د غــــزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو یو شـرنګ ته را لویــدلـــی

غرنې نظر مې جنګ ته را لـــویـــدلـــی

۲۸/۶/۱۹۹۹ پیښور

غزل

چې ترانو راپسې درستو اقتدا کړې ده
ماته دکلي دګودرجنو دعا کړې ده

خود به لفظونو ته دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پیروي ستا دلاسونو دکیمیا کړې ده

زما په سرکې پیغلې ګرځي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پرڅانګو دسوما کړې ده

حق دی چې مونږ یې دزمریو پرڅرمن ولیکو
دپښتنو تېرو سیالي داوستا کړې ده

په دوو کې هک پک یم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قهقهه راته ساقي او که مینا کړې ده

دتار پري کړي کاغذ باد په شان چې هر چا ونیو
دهغه خپل شو ، خپل زړګي رانه هوا کړې ده

چې څوک یې نه مني هو ښیار به وي مستان خو نه دي
کنه کاروانه په غزل کې دې بلا کړې ده

تنې ۲۸/۶/۱۹۹۹

غزل

ریــــاضـــت مـــې لا هـــم هغســــې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی
غم دې غل دی پسې غلــــی غلــــی راغـــلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی
ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کـــې
شیــن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی
یوه شپــــه په بــــد رګه د ستــــورو راشـــــه
مادې نــوم دورځـــې زر ځـــله ګــردان دی
څلور قله مې پر ځـــای چُـــف دې راګـــوره
ختــــم کـــړی مې په تا پســــې قـــــرآن دی
ستا کاروان دې خدای دګل غیږې ته یو سي
لکـــــه پــــرخــــه له اغـــزو نـــه اویـزان دی

www.sikaraam.com

غزل

مونږ دوه دیــو کیدلو په تکل کـــې سره ناست وو

باران را وریـــدلـو په ځنګل کـــې سره ناســـت وو

د خدای لـه تــرنـم ځنــې مــو غیـــږې ډکـــولـــې

نغــمـــې مـو ښکلــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیـــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بدرکه کړه

بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســـره ناســـت وو

موسکـي موســـکي تر سترګو پورې هم تللو راتلـــلو

خواږه د درزیدلو زړونو تل کې ســـره نـــاســـت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیـب شوه

د مینې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســـت وو

جـــرس نــــه و قـــمــــري دکـوکوګو نارې وهلې

کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســــــت وو

غزل

کلـــي تــه بــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ځنګ تر ځنګ به ګرځو لاس په لاس به غـره ته وخيژو

شنـــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځـوبه پـــکې ځـــوبه پـــه سره آس په غره ته وخيژو

دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو

ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له ګيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو

ځـــه چـــې ځـــو دمينـــې دګلـــونو له کـــاروان سره
پاک له اندېښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

غزل

بې سپوږمۍ یم د یوې تورې شپې په شان یم

ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان یم

له باران او ښکو مې شنې زرغونې شنې شوې

لمر ویشتلې هم دوړانګو په کمان یم

سور وزری د زړګي بلبل مې ورک دی

لکه ړندن دانه دانه تیت و پاشان یم

مجال نشته چې زرینه هوسۍ راشي

دیوه وران کمر د ډډې ارغوان یم

و دې کور ته د پاچا دراتګ وخت دی

اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان یم

دا چې یم د شهادت په لمانځه پا یم

لنډه دا چې لکه وران افغانستان یم

ته وا مانه یې وژلي سل اوښان دي

د منزل د نیمې لارې لوټ کاروان یم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډېر شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران ترمرغلرو وخت دی

دوی په چندن کې دي خوړلي د مارانو زهر
د شین ښکو شنو طوطیانو د شکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غاړو پاڅو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنځرو وخت دی

ګېډۍ دې ږدم داوښ په بار کې پسې پلي به ځو
بیا د برو ځو د سرګړو د مزرو وخت دی

ځم جوړوم په کلیوال جانان ټوکرۍ د نظر
د تورو سترګو په تورغر کې د ګورګرو وخت دی

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دایې د سندرو وخت دی

غزل

اوريدې مې هر سهار توري بلبلې
سترګې ستا په نغمو بار توري بلبلې
خدايه ! ژوند مې شين ځنګل دچور کونډي کړې
په کې ګډې په چغار توري بلبلې
اغزن وخت ګل ته دغاړې غړوندی و
چغيدلې چې په دار توري بلبلې
دنرګس دغم رانجه يې دي خوړلې
چې چوپ چوپ دي دچنار توري بلبلې
رالېږلې ، چې کاروان غزل غزل کړي
دسندرو اُستکار توري بلبلې

نريزي کلې ۱۴ / ۱۱ / ۱۹۹۹

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې درومــم، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی، چې جانان یې راپه یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیــخه پام کــوه رانه وړې، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کــله بــاز کــله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میـــکدې تـــه

له باران دې غیرېږ ډکه، ساقــي راشـــه چې ګل ګل شـــي
دغــو تېــو ډیــرې راغـــلې ، بیا لښــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامـــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

پیښور ۱۹ / ۲ / ۱۹۹۹

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شه‌ډل پډل ګرځو هیڅ ډول او سینګار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
څراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پړانګ څرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر څانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو
بې خونده نه یو په خوږه په ترخه ښه پو هیږو
خورو یې پر هیز له خوږو شاتو د کو کنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان د ژوندي مار نه کوو
په نیمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو
د ننګې ښکلا سره د مینې مزي بیا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تــګلــوری تــه یــې تــه یــې

که شپې شوې هم په لویشته لو یشته ستوری ته یې ته یې

قربان له ګستاخۍ مې راتــه ډیــریــې ښایستــه کــړې

زه نیغ په نیغ در ګورمه کوز ګــورې تــه یــې تــه یــې

یــو څــاڅکې د شبنــم یــمه دلــمر لــه ډاره غــلــی

ژوندی اوسې د سرو ګلونو سیــوری تــه یــې تــه یــې

دنــجــونــوکــه درپــام شــو نو امیل ته به دې یوسي

څــلانــده د کاروان دغــزل تــوری تــه یــې تــه یــې

۲۰۰۰ پیښور

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
سل زره لښکر به د کفارو په سلام کړي

تش منګي به ډک شي د رحمت له شرابونو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جام کړي

ستا عقا یي ستر ګې به یې ګډې په هوا کړي
سل زره کوترې که راغونډې ځوک پر بام کړي

زر اور اورکي د هرغاټول په تش کندول کې
کینوه جانانه چې ډیوه ډیوه ما ښام کړي

ښکلیه چې پر سپینه تندي وغزوې کونځې
شرنګ شي مریدان دې تورې لرې له نیام کړي

زړه په صبرو ساته یو ښکلی خو به راشي
هسې نه چې غم یې د دنیا درنه تمام کړي

مستې صو فیانه سندرې مه وایه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګډا به خاص و عام کړي

۲۰۰۰/ ۵ / ۱۵ د نریزې کلې

غزل

ستا خبـــرې لکه تانـــــدې مرغـــلرې

وا يــــه دېـــــرې مې درباندې مر غلرې

دوطـــن د پيغلو غاړې دي بـــې هاره

تر بڼــو يې اويـــــزانـــدې مرغـــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم

دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلـــــرې

لمبو زنه ترسر تير شه که يې غـــواړې

دڅپو تر پښو دي لانـــدې مر غـــلرې

څوک دلمر مانږو ساحـــل ته راوتـــلی

دريابـــونه څپ څپانـــدې مرغـــــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې

ستا سنـــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کيميـــا ګروکاروان راغـــی

شنې ويالې به شـــي بهاندې مرغـــلرې

خوست دنريزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غرېږم

بیا مې د سندرو له پــا چــا ســـره غرېـــږم

ناست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم

غــلی غــلــی غــلی له غـــو غا سره غرېږم

نـن مې درته ډېرې زارۍ وکړې خو رانغلـــې

مــه راځــه ، سبا بــه زه له تــا ســـره غرېږم

خدای چې راکړه برخه د ښار یاره مه کړه رخه

خوار غریب اوښبــه یم له ښکلا سره غرېږم

لاس مې په ځنځیـــر تړلي پښې په زولنو دي

ستـــا د شنو بنــګړیو له شـرنګا سره غرېږم

لاړ شم درمندونــه وي ځــوانــان وي اتڼو نه

ډول ســــره غـــرېـــږم لــه سُرنا سره غرېږم

کټ کټ له خندا نه درته شنــه شــمه کاروانه

جام یمه زه جام یمــه مینـــا ســـره غـــرېـــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پېښور

غزل

وطن داور پــه سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي
د کابل جــان د نجونو مړي هــم نهنـــګ خــوړلي

غچ د شهیـــدې لیلا و اخـــله منــجور مجنــونـــه
د ګور چینجو هم ترې څونډې څونډې لونګ خــوړلي

زما یاران ګـــورئ د ګل روانـــې ونـــې ښـــکاري
چا پر ټټر غشي تـــومبـــلي چـــا پر څنګ خوړلي

نن خو د سپینو تورو خرپ تــه پــه میـــدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو د شنـــو بنګړیو شرنـــګ خــوړلي

تانـــدې نغمـــې د ســـرینـــدې لــه وچ لرګي وروه
نتلي زړونه مـــو مطـــربـــه خـــدایــږو زنګ خوړلي

هغه لشي لشـــې بـــانـــه داشنـــا نشتـــه نشتـــه
د مرګـــي ژرنـــدې ومـــرې ډیر دې غنمرنګ خوړلي

غزل یې وانه ورې چـــې عقـــل بـــه دې وتمبوي
دې لیونـــي کاروان دی لپې لپـــې بنـــګ خــوړلي

غزل

کـــله دا ، او کـــله دا راکــــــوي يـــار
عجيبه خــوف و رجــا راکـــوي يـــــار

کـــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي
پـــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کـــوي يـــار

چې دستورو په تسبو مې شپې رڼـــې کړې
سپينـــــه خـــولـــه به خا مخا راکوي يار

دڅپې غوندې له غيږې نه مې تښتــــــــي
ددرياب غوندې غـــوغـــا راکـــــوي يـــار

سلامـــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم
که بـــه زهـــر که ســـومـــا را کـــوي يـــار

لپـــې لپـــې راته ژاړي چـــې مـــې وژني
مـــرغـــــلـــرې خـــــون بهـــا را کوي يار

دکـــــاروان مستـــــه غــــزلـــه در وری شم
څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکــــوي يـــار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبـــر نـــه يـــم؟

دوې راځي ؟که مـا ور غـــواړي خبـــر نه يم؟

ورځې شپې دي برګې سترګې ؟که پړانګانـې؟

راته موسکا ؟ که مې داړي خبـــر نـــه يــم ؟

چې زما دزړه دجــــام شــراب يـــې نوش دي

پښيمـــان دي ؟او که ويـــاړي خبـــر نه يم ؟

زما زړه ماتوي دوی به چيـــرتـــه اوســـي ؟

داغمونه کور ويجـــاړي خبـــر نـــه يـــــم ؟

دامهين غزل به څـــوک وايـــي کــــاروانه ؟

بلبلان ؟که سندرغـــاړي خبـــر نـــه يـــــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پيښور

غزل

ولې راته وایې چې لږ وار کــوه وار څـــه معنـــی ؟
کار د مینې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟

لیچې په لاس راکړه چې ولول څنې خــورې وي پرې
شرنګ د بنګړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟

ووایـــه دژونـد دفـلسفـــې شـــاګـــرده ووایه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څـه معنـــی ؟

غاړه کې مې لاس یو سه چې حـس لري او روح لـري
مړې مړې مر غلرې وړې پیلې په تـــار څـه معنـــی ؟

خلک پکـــې خدای لټوي ته ما شوم خبــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې د یار څه معنی ؟

دا غـــریب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دو مره جـګ برجونه د سندرو د ښــــار څه معنـــی ؟

ښــایــي چــې له دې ښاغلي لو یه ښکلا ورکه ده
دومره د ښــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟

لاس د ښکاري څه وایي ؟ او زړه د غرڅې حه وایي
غوارمه یوه معنی لا لیه چې ښکار څه معنـــی ؟

چوپ شمه که وو ایم چې د نـګه یاره تـــا ښـــیم
خلک راته وایي چې « کاروانه » چنار څه معنــی ؟

www.sikaraam.com

غزل

پکـــې راتـــول مو دي تنکي تنکي الماس درنها
مـــونږه تل وړی دی په دوارو سترګو پاس درنها

شپـــه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولـــې نه شي
ستـــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درنها

دڅیـــړې څانـــګو کـــې به تورې بلبلکې اورو
پـــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درنها

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یرغل ته تیار
ستـــرګې ور وبـــریښـــوه واغونده لباس درنها

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی
ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درنها

۲۰۰۰/۷/۱۲ پیښور

غزل

کلی لرو غر لرو دستـــورو ډک اسمـــان لــرو

شین دبو ډې ټال ګوره نـــرې نــرې باران لـــرو

ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو

روغ یو لیوني موکړه تنهی لرو ګـــریوان لـــرو

راشه او ځولۍ دګلابونـــو پــــکې وشیـــنده

مونږه هم خبرې درڼو اوبــو پـــه شـــان لـــرو

داسـې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه

زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو

رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګی په زور

خـــدای لرو ، رســول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

www.sikaraam.com

غزل

نه دچا اتل یــمه او نـــه دچـــا ایـــډیــــال یـــمه
یو غریب شاعر یمه او یو غریــب لیکـــوال یـــمه

وخت و ، چې نړدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ
نه به یم ساقي خو دهمـــا غه جـــام کُـــلال یـــمـــه

سـرې اوښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه
ناست یم تر چنار لاندې نـــه قطـــب نه ابدال یمـــه

زړه مـــې پاس دزانـــې پـــه وزر پورې تړلې دی
پـــام کـــوه ، دغشـــو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه
کبر نـــه مـــې وســـاتـــې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تـــش لاسی یم خـــو تا به ډک له ګلـــو کړم
ګله ! مـــاتـــې ځـــانـــګې پـــه ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو ځا ځکې ، پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم
پـــښـــې دې پـــر تـــندي نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

تـــار يـــمه تـــش تـــاريـــم ، په بيلتون پسې راوتی يم

تاو به دی ترغاړې مـــرغـــلرې کـــړم وصـــال يـــمـــه

ما دزړه خيرات کړی دی موســکه به راځـــي اخـــــر

چاويل چې زه ګنـــې دسپيـــنې خـــولګۍ سوال يمه

جاردې چې په سپين لاس دې په تورو کاڼو وويشتم

شپـــه راغله، بلـــيـــږمه ، دســـرو وينـــو مشـــال يمه

صبر چـــــــې «کاروان» دښاپيرۍ ورغوی پرانيزي

کرښې کرښې پروت په کې دوركو نغمـــو پال يـــمـــه

١٦ / ٧ / ٢٠٠٠

www.sikaraam.com

غزل

سپین د تورو ، ورور گڼمه تور د سپینـــو ورور گڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سـپیـــن ګڼـــمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونـــه مـــانـځـــې
زه خو میخانه خدا یږو سکـــه د جـــومـات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نـــه لپـــه ډکـــه کـــړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼـــــم

څڼې دې که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شـــنـــو بـــنـګـړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه ووایـه چـــې څـــو کیـــږي
یـــم شاعر سړی وایم ګلونـــه یـــې څـــلور ګڼـــم

لـــمـــر چـــې زرین سپر شي او دوینو وړینګي وُ ري
شنه زرغـــونـــه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خـرڅـــه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کـې کړه
څـــو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نـــن مـــې په رنـځـــور و سترګو غلي ور کتلي دي
اوس خـــو پـــه کاروان د نـــرګسي غـــزلې پور ګڼم

۱۹۹۸ / ۳ /۵ پیښور

غزل

جنګ به يې وژلې وي ، د سترګو جنګ بـــه راوړي
ګورې به جنګي آسان ، د ســولې رنـــګ بـــه راوړي
شنه به يـــې له نال ناله په شپه اور اورکـــې شـــي
تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي
اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو څـــپ څپانـــدې
غيږ کې هره اوښـــکه دزړه ګـــوتې زنګ به راوړي
سره سره ګلابونه به بـــاروتـــو کـــې راشنـــه شـــي
ګل به شي ، وږمې بـــه شي ، نشې دبنګ به راوړي
زړه زما زيارت بـــو يـــــه دمينـــې د ملنـــګ دی
ښکلي به رادرومي دښکلا قلـــنـــګ بـــه راوړي
سپين دښاپيرۍ ورغـــوی پـــرانيـــزه کـــاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونـــګ به راوړي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

پـــر ورکـــو لارو ګرځـــومه څوري دنغمو

کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګري دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه درببـــاب

ورواچـــوه ، ورواچـــوه بخـــري دنغـــمو

خنجر ددښمن مات شو دجنګي نيلي تر نال

په شنـــه سهار به چيغې کړي تنځري دنغمو

ترې ايستې له ګوتميو ډکو ګوتو ده شرنګا

ګـــودر کې لري ننښه مات کودري دنـــغمـــو

په غيږ کې يې ځاييږي نه ګيډۍ ګيډۍ غزل

په شرنګ چې لور ورواچوي لوګري دنغمـــو

بيګا څوک زمزمه په خوله پيلوځي وه په لاس

سهار پر څانګه ناست و سور وزري دنـــغمـــو

را پا څوه له څو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر

کاروان په وچکالۍ کې تندغري دنـــغـــمـــو

۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰ پيښور

غزل

دزاره چــاودي نـاتــر سره ارمان رنګ لرې ته
ګومان حرام دی ، په ایــمان دایمان رنګ لری ته

باران باران نظــر خــو ځــکه ورومــه پــرتــا
زما دغرونو ، ددرو ، دد امان رنـــګ لـــرې تــه

ملا لې سترګې دې دموسکو آیــا تـــونو چینې
لکه بښکه دطا ووس دقرآن رنـــګ لـــرې تــه

لکه دې زیړې زرغونې شوې رانیوای دې نـــه شم
څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تــه

زمونږ دصبر پر کشتیو دې غــو غـــا راوستــه
شین سمندر یې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته

په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې
تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته

دشپې له ستورو یې درواخلې تر نرګســـه رســـې
داســـې په پټه په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته

دسهـــار خوب یې که دنیمې شپې غـــزل یې زمـــا
زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

www.sikaraam.com

غزل

مړه شي مړه شي دتکـــرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـــار لـــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لــــه درده تـــوري

زاره چاود لکه انـــار لــــه درده تـــوري

داحمد دشهيـــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ ېـــر دي بـــې کرار له درده توري

قلقلي کـــوي دخيـــال په شنه آسمان کې

لکه زانـــې په کـــتـــار لـــه درده تـــوري

له سلګو يې ډکوه چـــې سندريځ شــــې

تش خو مه شه د خپل يار له درده تـــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهـــار لـــه درده تـوري

بس خوداچې دبلـــبـــل سکنـــي ورونــــه

ستا کاروانه سندرمـــار لـه درده تـــوري

۱۳۷۷

غزل

یو ګام کیږدي بــل ګــام واخلي روان په ترنـم

او شپه د سپوږمۍ شپــه ده ځي کاروان په تــرنـم

ودان په ترنم دي کړ خالـــقـــه دا جـــهـــان

چې کله یې وخت راشي کړه یې وران په ترنـــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبرا وپه ګـــډا

په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــه تـــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې امیـــل

راځي به دجانان جنګي آسان پـــه تـــرنـــم

بادونه دي چې ځاځکي سره ولـــي یو پربل

را وُري دې راوُري دې باران پـــــه تـــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غـــــر

ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنـــم

د مینې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور

دبر کلي بـــلا ل کـــوي اذان په تـــرنـــم

راوړي به ښـــا پیـــرۍ درتــه ګلونه دالهام

بس بار به دې کاروانه وي اوښـــان پـه تـرنم

غزل

مه درومه یو ازې پر دې لاره غـــر ځـــی بــو دی

ها غلته دلارې تر څنګ پړانګ نیولـی څــو دی

دا الشـــې لشــې بــانـــه دې بــلې خــو اته یو سه

دلته په دې کلي کې د ښنـــو غنـــمــو لـــودی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک د کمپیوتر دی

څګ غوږونه ګر ځوه د برګـــې پیشـــو میــو دی

دا د ژوند انه لو به ګټــي او کــه یــې بــا یــلــي

ګوره لیونې میــن د ښـــکلیـــو پـــر پــلو دی

یو به دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی

شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پر کندو دی

ګوره او شکــرې دې سنـــدرو تـــه ورګـــډه ې

ښکاري چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰ / ۱ / ۳ پیښور

غزل

نه مې ساقي لیدلی نه مې ترینه جام اخیستی
ما خو د خپل صنم د سرو سترګو سلام اخیستی

څه ټُرابان بادونه بیا په بوړ بوکې کې راغلل
بیده بهرامه بیا یې شال د ګل مکې اخیستی

بې میني وخت پرمینې د اسې قد غن ولګاوه
مجنون سنګسار شي چې یې تش وي په خوله لام اخیستی

خدایه ګردي کاڼي په لاس را پر تندي یې ولم
څوک مې سهار په ولحه وړي چامې ماښام اخیستی

هسې نه وېي نیسي ښکار د ښامار پاتې نه شي
دزړه په څرخ پسې مې چا د څنو دام اخیستی

خدای خو دې نه کوي ، زما د شاعر زړه خو چوي
چې بغدادی کوتر وي تورکارغه له بام اخیستی

جانان خبر دی د کابل د دردله رنګه ګل رنګ
خلک دې وایي چې غزل یې له باګرام اخستی

دا چې پرانزي نن دې خیال د ښاپیریو تنهې
کاروان د ښکلي اوښ له اوښکونه الهام اخیستی

غزل

سهاره ویښ یم بیده نه یــم که رابــولې مــرغـــۍ
هغه دخدای په غزل مستې سندر بو لـــې مـرغـــۍ
کاشکې چې ستاسو په انګړ کې یوه شنـه ونه شـــم
لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکې يې را ټولې مرغۍ
دزړه پر کښت باندې یر غل راوړي فطـرت دنــغمـو
دایې فطرت دی چې غنم خوري اویا شولـــې مرغـــۍ
پــه پنــجـرو کـــې چـــې نغمـــې دآزادۍ غــــږوي
ستــا دشـــاعر زړګـــي کــاروانه دي همځولې مرغۍ

غزل

شعر څیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښو له مستۍ نه کړی شپه یې دي خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په شوري کې بادام

منډې وهي منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام

ما ته یې نښې د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښبانه په خوښه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګو نو که تري پاځوئ بدنام

ناز به باندې نه کوي خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تږی
سترګې یې ګډیږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوتري والوځوي یو شاهین له بام

غزل

ګـېـډۍ ځـنـې مـوډل او یـا قـربـان تـه واچـــوئ
وریـښـمـیـنـې لـونـګۍ ګـرد سره میدان ته واچوئ

تـرخـې خبرې پـریـږدئ کـړي خـوږې خـبـرې خـونـد
شـکـر د شـنـو طـوطـیانـو شـکـردان تـه واچـوئ

کـه ګـل نـشـتـه، امـیـل نـشـته، لاسونه خو مو شته
پـه مـیـنه کـې یـې غـاړې د جـانـان تـه واچـــوئ

ښـېـرا راتـه دعـا شـوه د یـوه ښـکلـي کلـیـــوال
د ښـــار ښـــکلـــیـــو وې ډال د غـره کاروان واچـوئ

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نیا له سترګو پټه

یوه لاره ماته راکړه

چې د رګ په شان درزیږي

چې د زړه تل ته کوزیږي

غزل

چې تیر کړی دې پرون دلري وار دی

مستانه رادرومه نن دبري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول تـه ګډ یږي

مونږه تیر په بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بلبلي دردونه نغاړه

شنه طوطا ! راغلې ستا شکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونګ ژوولي دینه

ستا په څنو کې زما دببري وار دی

ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رڼې کړې

پري واره به راځي دپري وار دی

خورې رمې به دغزل دغزالانو

دښکلا ددا سې وږي زمري وار دی

کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی

ښایي نن یې دنغمو د وري وار دی

۲۰۰۰ / ۳ / ۲۳ پیښور

دعا

ډوډۍ دې مولا کرمه لره یــخ کړي دې ډیــر شـــه

شو دې مستې تر شاتو پورې زیږ غوړي دې ډیر شه

داجم ګودر په ښکلیو پاک لمنو پیغلــو ډک شـــه

تورزن زلمي لښکر لښکر دبخت سړي دې ډیر شه

اصیل اصیل آسونه دې ګلـــې ګلـې روان شــــه

چې ستن ترې خطا کیږي نه تو پک بوړي ډیرشـــه

غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهینې وریــجې

باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زیړي دې ډیر شــه

نغري باندې دې باندې مه شـــه هیڅ دغم کتــــوه

چې خندا شي میر ځمن ته دمنزل ځوړي دې ډیر شه

دچم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه

پریمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړي دې ډیر شـه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پیښور

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتې نرۍ نه شته نه شته
چمبې چمبې که شته د چم جينکۍ نه شته نه شته

شوې د بلبل د نغمو تاندې چينې وچې وچې
پرخې لمرونو دې خوړلې غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجه راوېښوي، کبلې د ژوند له خوبه
په تور ځنګل کې هم زرينه هوسۍ نه شته نه شته

له خيالي لاس نه مې د کب غوندې نغمه ښوييږي
شپې رڼوم خو د الهام ښاپيرۍ نه شته نه شته

د زړګي ننبه تور توپک ته په ورغوي کې وړم
خو بيا مې هم په برخه سپينه خولګۍ نه شته نه شته

د ښو ستنې راوړه اوښکې زما ټک وهه پرې
ګريوان مې ګوره په کې نيمه تڼۍ نه شته نه شته

شوبلو نيولې د کيږديو ځای په دښتو کې دی
تر شيرازۍ کوترو سپينې کوچۍ نه شته نه شته

سترې اوښبه يم خوب کې وينم دوريښمو کاروان
سرته سرګړي کړم سروېږدی شړۍ نه شته نه شته

www.sikaraam.com

غزل

هغه افغان ګل يې چې ګا چين به مسلــمــان كـــړې

هند به مسلمان كاندې او چين به مســلمـــان كـــړې

ستــا خــوږې خبـــرې كـــرامــات لـــري شــكرې

جار د پښمه ښكلي نــا زنيــن بــه مسلمــان كـــړي

توري برګې سترګې دې دستــورو ډ كـــې شپې دي

نازدې كه لږ و ېبښ شي تور او سپين به مسلمان كړي

زركـــې او كـــوتـــرې خـــو دهســـې هـم مــلګرې

بـــاز بـــه دې غـــلام شي او شاهين به مسلمان شي

تـــور كمـــر د تـــور كفـــر به طُـور غـوندې رڼا كړې

شنه لمبه شـــه وچ كـــه وي را شيـــن په مسلمان كړي

ښـــه لـــه درده وژاړه چـې او ښكې دې الماس شي

تـــاو تر سپينـــو غاړو لونګين به مسلمـــان كـــړې

ګورې به كاروان د مـــريدانو بـــه دې مـــل شـــي

ډير له شعر منكر ،ملحد ، بې دين به مسلمان شي

پيښور ۷/ ۱۲ / ۱۹۹۸

www.sikaraam.com

غزل

وچکالي راغله اوبرنګه شته که نشته
مرو ، دژوند په شانې دنګه شته که نشته
چې يې لفظ و بادام زړی ، خندا نقل
هغه شوخه ، هغه شنګه شته که نه شته
باد شاهي دزړه مې بيا بې شهنشاه شوه
تاسې وګورئ ! ملنګه شته که نشته
پر تېر لاره دماتو مردکيو
کومه لاره ترلونګه شته که نه شته
چې ترسولې سپينه خوله په خندا راکړي
په ژړا سترې له جنګه شته که نشته
چې کاروان يې دسندرو ښاپيری کړي
څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

١٩٩٨ پېښور

www.sikaraam.com

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم

زه د زړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم

کله د چندڼ ونه شم کله هم ښامار شمه

شنه طوطیان که راشي بې شکر نه یم شکر لرم

دنګو دنګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم

ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه

شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده

شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي

سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

سوي پتنګان مې د لمبو دوړو ، وړې دي

پوخ په هديرو کې مې د بلو شمعو کر لرم

فصل د نکريزو مې د او سپنې ږلۍ وهي

غوڅ د خپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجر لرم

ما ورته کاروان د او ښکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ

ګل به شم جانان مې د ګلونو پيغمبر لرم

غزل

منصور چې ځنې څنډوهي دستار وغــور ځــوي
په یوه چیغه به ســل زره کــفــار وغــور ځــوي

سیلۍ دمینې راغلې بــړ بــو کــې دمینــې هــم
له شیخ نه به دخامو خښتو ښــار وغــور ځــوي

غــم مــه کــوه ژونــدۍ پــه وي تپې دملالۍ
شنــې تــکې که آسمان پر یکه زار وغور ځوي

دا ستر انځــور ګــر وګــورئ کانې کوي که نه ؟
په ســرو مــلالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند تړي نظــر پر واګــو پــام لــره لــږ ډیــر
خولې د سپین ساقي پر سره رخسار وغور ځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمــام
له غاړو نه به نجونې درته هـــار وغــور ځــوي

غزل

درې واړه پر ما ګران دي اول یار زما دکلي
چنار زما دکلي او کوکنار زما دکلي

پسر یې لري ټُوري دهُما دوزر سیوري
ټکری زما دکلي او دستار زما دکلي

حجرې موله جرګو له مرکو نه تشې مه شه
ګودر ته جونې درومي په کتار زما دکلي

په ډول په ګډا ګانو مرور یاران پخلا کړئ
رباب زما دکلي او ستار زما دکلي

ها پورې دغره سرته ځنځیر خپور ګلونه خیژي
شاید چې په ولجه به شي بهار زما دکلي

شپونکی زما دکلي بویه کشر اسرافیل دی
دنیا ته به محشر ځي وار په وار زمادکلي

دریاب کې دسندروبه ځپې ځپې ځپې شي
ټپې ټپې ټپې په یکه زار زما د کلي

ترې ستوری په نیزه کې دغزل کاروانه راوړه
سپوږمۍ به خا مخا درښیي لار زما کلي

www.sikaraam.com

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
لـــه خپـــلو اوښکونه یـــې ډک دي ددعا لاسونه

څـــه کشمالی شمـــــال یې ستا د مستو څڼو راوړ
نرګس له شرمه پـــــه اوبـــو کـــې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بـــس ټـــول غوڅوي
که بیا چمبو ته غځیدلي وو د چـــا لاســـونـــــه

د اوبو تږی نــه یـــم بلې تـــنـــدې واخـیـــستمه
ښکاري اوبـــو کـــــې سپینې تورې د لیلا لاسونه

د نښتر څڼو کې د شپـــې، زرینــــې ږمنځې وهي
سپوږمۍ په پوره واخلي له ستـــــورو درنا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل پــــه لاس کې لرم
ما هم د چاپـــــه مخ کې ښکل دي د مـــولا لاسونه

۱۹۹۸ / ۱۷/۶ د نثار صیب دمه ځای

www.sikaraam.com

غزل

منم په هرڅه کـــې احتیاط منمه

خویو په مینـــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سـره مسلات کومه

نه د سقراط نـــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامـــه ښه ښکارېږي

دا هـــنر کـــله د خیـــــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري

خوږې سندرې یې په سقاط منمه

غزل

شپې چې زلفې نه شــوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــــور کفــــار خــــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته موسکه نه شې
تاودی له کـــــوتــــرې نــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنــــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګـــوتــــې د تسبو لـــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکــــې ګــــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطــاکــا

ستا د رنجو اوښــکې یـــې لفظو نه د غـــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــغار خـــطاکــا

لړمه شه تور سترګي دا د سپینو ورځو ستــــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خـــطا کــــا

راولـــه کـــاروان ګـــلونــــه راولـه سپرلیه !
پرېږده چې له مستو لارویـــــو لار خطــــاکـــا

غزل

یــو څو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا وروا غـــونـــدو
ډیوه به وزر ســوې پروانـــې تـــه راولـــو
یادیږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانـــې تـــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخـت له سلېمـــان
رښتینې ښاپېرۍ به افـسانـــې تـــه راولو
جنـډې د سخي جان به مې جانان ورپـوي
ســرتېــري ملنـــګان بـــه نذرانې ته راولو
چـــې پـــرې کـــړي د مغُـــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بــتـــخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا تــــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســـتې ترانـــې تـــه راولو"

www.sikaraam.com

غزل

د بدرنګۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کیږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
موږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له موږ نه درومي د نرګسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زموږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ
موږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له موږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
موږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
موږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

www.sikaraam.com

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګوندې آب نه لري
د وخت خندا نه زده که سوال ته مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختلې دُرخو وركه بسو ګې وديږي
د آدم لاس په جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکواو محراب نه لري
د جنګ چينجو يې د سرتولې پاڼې وخوړلې
په خافظه کې مو تاريخ د سولې باب نه لري
پر مونږ راوُرِي د پولادو او داور له اسمان
ګنې شينکې آسمان دا وسپنې شهاب نه لري
چې د نظر پرسکو ووهې تاپې د موسکا
هی د دين پربا چهی شه هيڅ ضراب نه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه ټوکې نه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکاب نه لري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

غزل

وګوره اوښبه راوړي بار د ګـــلابـــونــــو دب
خوب وينم، بلبله وايې وار د ګــلا بـــونـــو دی
غرونو ته سوما ختلي کــلي تـــه نــرګــس روان
بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګــلابــونـــو دی
تللی هغه وخت چې تار ديم يې و تر څـــانــګو تـــاو
وايي له ژوندون سره اوس تـــار د ګـــلابـونو دی
راغله بلبلکه پر هندارو يـــــې وزر مـــــوښـــل
ځان به په کې ګوري پرې غبــار د ګـــلابــونـو دی
خواکې يې راشين شو تر کړې يې څانګې څانګې تاو
دارکـــه خـــونــــړی و خو نن يار د ګلابونو دی
دواړه په لانجه وو خـــو شاعر يې شو تر منځه بريد
شپه د سپينو ستورو شـــو د سهار د ګلابونو دی
وګورئ کاروان ته له نغمو نــــه يې ورمې راغلې
داسړی شاعر نه دي عطار د ګـلابـــونـــو دی

۱۵ / ۱۰ / ۲۰۰۰ پيښور